

[Morten Lange.]

beklagelig tilnærmelse til de 2 milliarder kr. plus — lad os ikke glemme det — at der sker en overordentlig stor binding af ung førsteklases arbejdskraft trukket ud af uddannelsen og produktionen på et tidspunkt, hvor arbejdskraft er en mangelvare. Ser man på militærbudgettets vækst, skulle man tro, at krigsfaren i de sidste år stadig er blevet mere overhængende. Det fremgik ikke af statsministerens tale, og det er heldigvis heller ikke tilfældet. Netop nu var tiden gunstig til at få vendt strømmen og få sparet stramt på de uproduktive og valutakrævende militæruddgifter. Er der noget, der tømmer vor valutakasse, er det da netop militæruddgifterne. En meget stor del netop af materielanskaffelserne skaffes, så vidt jeg kan forstå, for gode borgerpenge, vi skal betale i udenlandsk valuta.

Men forklaringen på regeringens oprustningspolitik er vel også snarest, at man rustet sig til at træde ind i Romunionen og med et passende stort militærkontingent i hvert fald vil kunne hjælpe Vesttyskland med at sætte magt bag den kolde krigs mest uforsonlige linje, Hallsteindoktrinen, der forhindrer enhver afspænding mellem Øst- og Vettyskland. Jeg tror faktisk ikke, at det er det, regeringen ønsker, med det er den militære målsætnings virkelige endemål; det er det, den fører til. Hvis man vil have den til at føre til noget andet, må man ændre målsætningen ved at følge en vej, som ligger nærmere ved den, vi angiver. Sådan som det kører i øjeblikket, er det, så vidt jeg kan se, den sikreste vej til at sørge for, at Ullbrichts stalinistiske styre kan fortsætte.

Vi har svært ved at tro, at det blot var en tilfældig trykfejl, når vi forleden kunne læse, at nu var klimaet sikkert gunstigt for fælles dansk-tyske militærmanøvrer i Jylland. De natlige krigslege, man havde i efteråret, må vel være nok. Jeg var i Jylland i efteråret, og hvis jeg havde været udstyret med politimyndighed og havde arresteret alle de soldater, der overtrådte færdselsloven, kunne jeg have fyldt adskillige politikasser. Jeg har ikke indtryk af, at der er blevet fyldt nogle politikasser, og det er et mirakel, hvis der ikke er en hel del uskyldige færdselsofre. Det var en fodnote, en mindre ting i sam-

menligning med det politiske indhold, som vi må tillægge de rygter, som var fremme, om, at nu var tiden moden til et dansk-tysk samarbejde på manøvre i Jylland.

Der er ikke mange lyspunkter i regeringens politiske oplæg. De hovedpunkter, jeg hidtil har kunnet dvæle ved, gør det ærede medlem hr. Erik Eriksens ros til den højtærede statsminister let forståelig. Hvilket fund for den venstre-konservative skygge-regering, at den kan benytte den højtærede statsminister som en næsten altid villig overdepartementschef. Men blev det forlig, som fastsatte denne nye skyggefordeling af regeringsmagten her i landet, sluttet under overskyet himmel, ja, så er det helt åbenbart, at endnu tykkere skybanker ses i den nære horisont til foråret.

Den fortsatte og forøgede inflation gør det klart, at overenskomstforhandlingene og finansministerens samtaler med tjenestemændene bliver svære sager, de bliver ikke nemme at komme igennem med. Vi kan alle se de vanskeligheder, som stærkt forøgede lønninger vil have for landets økonomi, men vi kan også se de vanskeligheder, det medfører, når vi pumper en milliard i landbruget. På det felt, som hedder lønninger, synes det ligefrem at høre til god politisk tone at overdimensionere de frygtelige konsekvenser, det kan få, hvis lønningerne stiger. Jeg er helt sikker på, at de sidste måneders udpumpning af friaktier tyder på, at der kan tages en hel del på lønfronten, uden at dansk industri bliver vingestækket af den grund. Det har da også været klart i flere af de ordførertaler, vi har hørt, ikke mindst i det ærede medlem hr. K. B. Andersens, at i hvert fald de lavtlønnede kommer man denne gang ikke uden om at sikre ganske væsentlig kompensation. Det er dem, der er hårdest ramt. Vi så det allerede, sidst vi i denne sal diskuterede spørgsmålet om tjenestemandslønningerne. Vi kom dengang med et forsigtigt spørgsmål om, hvorvidt den højtærede finansminister ikke kunne finde på at give lidt ekstra portioner til de lavtlønnede; det ville have været rimeligt, det ville have været det kloge tidspunkt at gøre det på, men den højtærede finansminister var ikke hjemme ved den lejlighed. Jeg skal måske sige, at med en sådan forholdsvis enstemmighed blandt ordførerne